

Arrest

nr. 38 009 van 29 januari 2010
in de zaak RvV X en X / IV

In zake: **TAHIRI Fatma**

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2009 en 21 oktober 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 november 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat B. MANNAERT, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Volgens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U bent afkomstig uit Tirana en bezit de Albanese nationaliteit. U bent van etnisch Albanese origine.

In 1995 - u was toen zestien jaar - besloot u enkele maanden bij uw tante in Slovenië te gaan wonen omdat u eens wat andere dingen wou zien. U vroeg een toeristenvisum aan en vertrok op 2 december 1995. In Slovenië ontmoette u enkele jongeren die u voorstelden naar Europa te gaan. U ging akkoord en stapte in april 1996 in een vrachtwagen met onbekende bestemming in.

U werd in Duitsland uit de vrachtwagen gezet. Toen u er zich wilde aanbieden bij de autoriteiten om hulp te vragen, bleek alles gesloten te zijn. U hoorde een man Albanees praten en sprak hem aan. Die man, (L. T.) (O.V. 6.364.506), een Roma-zigeuner afkomstig uit Kosovo, vertelde u dat de officiële instanties dicht waren in de namiddag en dat u wel even bij hem en zijn ouders kon logeren. U werd

verliefd op (L.) en besloot bij hem te blijven. (L.)s familie ging akkoord met jullie relatie en wilde daarom ook uw familie ontmoeten.

U contacteerde uw vader en vertelde dat u verliefd was geworden op een Roma uit Kosovo en bij hem wilde blijven. Uw vader was hier echter niet mee opgezet en eiste dat u de relatie zou verbreken. Hij noemde u een rasbevuiler. Omdat u gelukkig was bij (L.), besloot u in Duitsland te blijven. Telkens u uw familie opbelde, weigerde zij enig contact. Op 8 mei 2002 trad u in Duitsland in het huwelijk met (L.).

In 2007 contacteerde u uw vader en zei u dat u uw relatie met (L.) wilde verbreken. U had immers vernomen dat u in Duitsland een definitieve verblijfsvergunning kon verkrijgen indien u er zes jaar woonde en u in het bezit was van een paspoort van uw land van herkomst. Gezien u de hulp van uw vader nodig had om dit paspoort te verkrijgen, besloot u hem voor te liegen over uw relatie met (L.). Uw vader verzekerde u zijn hulp en vroeg een Albanees paspoort voor u aan. In september 2007 werd dit paspoort uitgereikt.

In 2008 werd uw schoonfamilie onverwachts naar Kosovo gerepatrieerd. Ook u had inmiddels twee asielaanvragen ingediend bij de Duitse autoriteiten, die telkens waren afgewezen.

Toen uw schoonfamilie werd gerepatrieerd, bevond uw echtgenoot zich in de gevangenis, waar hij normaliter een straf van zeven en een half jaar uit moest zitten. Op 4 september 2008 werd ook uw echtgenoot naar Kosovo gerepatrieerd. Hij had met deze repatriëring ingestemd in ruil voor een vervroegde vrijlating. Na de repatriëring van uw echtgenoot verzochten de Duitse autoriteiten u een document te ondertekenen waarin u stelde al het mogelijke te doen om een Albanees paspoort te verkrijgen. U ondertekende dit document maar u verzweeg dat u reeds een paspoort in uw bezit had. U contacteerde een advocaat en vroeg hem of u daadwerkelijk een definitieve verblijfsvergunning kon verkrijgen met dit paspoort. Uw advocaat verzekerde u echter dat de Duitse autoriteiten dit paspoort vroegen omdat u daarmee kon gerepatrieerd worden. U besloot daarop uw paspoort verborgen te houden voor de Duitse autoriteiten.

In mei 2009 besloot u uit angst voor repatriëring met uw kinderen onder te duiken. In juli 2009 vernam u van uw schoonbroer dat uw echtgenoot in België verbleef. U besloot daarop met uw vijf minderjarige kinderen Duitsland op 12 juli 2009 te verlaten en zich in België bij uw echtgenoot te voegen. U vroeg hier op 13 juli 2009 asiel aan. U verklaarde heden niet naar Albanië terug te kunnen keren uit angst voor uw familie, die tegen uw huwelijk is gekant.

U bent in het bezit van uw Albanees paspoort, uitgereikt op 28 december 2007, de Duitse geboorteaktes van uw kinderen en uw Duitse huwelijksakte.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan blijken dat u zich anno 2009 op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan beroepen in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië. Vooreerst verliet u Albanië in 1995 louter en alleen omdat u eens iets anders wilde zien.

Door een samenloop van omstandigheden belandde u in april 1996 in Duitsland (gehoor CGVS p. 4).

U besloot Duitsland in 2009 te verlaten omdat u vreesde naar Albanië teruggeleid te worden wegens het afwijzen van uw twee asielaanvragen en omdat u had vernomen dat uw echtgenoot zich in België bevond (gehoor CGVS pp. 5-6).

U haalde echter onvoldoende feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich heden, in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië, kan beroepen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

U verklaarde niet naar Albanië terug te kunnen keren omdat uw familie is gekant tegen uw huwelijk met een Roma-zigeuner uit Kosovo.

De problemen met uw familie zijn echter van louter intrafamiliale aard.

Uit niets in uw verklaringen blijkt verder dat u zich in geval van eventuele problemen met uw familie wegens uw huwelijk niet zou kunnen wenden tot de autoriteiten van uw land van herkomst. U stelde louter dat u zich inderdaad tot de politie zou kunnen wenden mocht uw familie, met wie u reeds jaren geen contact meer heeft, gewelddadig worden, maar dat u geen klacht wenst neer te leggen tegen uw

familie (gehoor CGVS p. 6). Evenmin haalde u voldoende concrete feiten of elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet elders in Albanië zou kunnen vestigen om eventuele problemen met uw familie te ontwijken. U stelde in dit verband enkel dat u er de moed niet voor zou hebben (gehoor CGVS p. 6).

Voorts haalde u evenmin concrete feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat u zich om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie of wegens een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet in Kosovo, vanwaar uw echtgenoot afkomstig is, zou kunnen vestigen. U verklaarde in dit verband dat uw echtgenoot er geen eigen woning meer heeft en hij er na zijn repatriëring problemen had met etnische Albanezen.

Het feit dat uw echtgenoot er geen eigen woning heeft is een probleem van louter socio-economische aard. Inzake de problemen die uw echtgenoot, (L. T.) (O.V. 6.364.506), zou hebben gekend met etnische Albanezen na zijn terugkeer, besloot ik het volgende:

[...]

De door u neergelegde documenten werpen geen ander licht op bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit, burgerlijke staat en gezinssamenstelling staan immers niet ter discussie.”

1.3. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en weigert haar ook de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Samenvoeging van de beroepen

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake verzoekster, beroep werd ingediend bij verzoekschrift van 21 oktober 2009 van advocaat B. MANNAERT en gekend bij de Raad onder dossiernummer 46.791.

Bij verzoekschrift van 20 oktober 2009, ingediend door advocaat J. KEULEN en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 46.715, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing.

Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp.

Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 46.791 en 46.715 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Uit de samenlezing van de twee verzoekschriften blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, verbindt aan deze van haar echtgenoot, (L. T.).

Verzoekster laat in haar verzoekschrift van 21 oktober 2009 ook gelden dat zij niet meer kan terugkeren naar Albanië omwille van de problemen met haar familie door haar huwelijk met (L. T.), een Roma.

Verder roept zij geen eigen motieven in.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 38 008 van 29 januari 2010 de aanvraag om erkenning van de status van vluchteling en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van voormelde (L. T.) geweigerd.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.4. De Raad merkt op dat hij inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, beschikt over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

3.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij slechts melding maakt van één incident met “drie à vier” “jonge kerels”, “burgers”, “jonge Albanesezen” (zie verhoorverslag van 9 juli 2009, p. 4), met name toen hij zijn ouderlijke woning ging filmen werd hij bedreigd en geslagen door hen. Dit lot viel volgens de verklaringen van verzoeker trouwens ook te beurt aan de taxichauffeur die hem tot daar had gebracht (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

Verzoeker verklaart geen klacht te hebben ingediend en zelfs hoewel hij bewusteloos was geslagen, niet naar een dokter te zijn geweest (zie voormeld verhoorverslag, p. 4).

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen elementen bijbrengt om dit eenmalig voorval tussen hem en enkele jonge Albanese burgers, een ander dan gemeenrechtelijk karakter te geven.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker van het incident dat hij verhaalt, geen enkel begin van bewijs bijbrengt.

De Raad merkt verder op dat de Commissaris-generaal bij zijn nota van 28 oktober 2009 een update dd. 19 oktober 2009 heeft bijgevoegd van de informatie betreffende de veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de Roma in Kosovo.

In het licht van artikel 39/76 van voormelde wet van 15 december 1980 is de Raad in redelijkheid van oordeel dat verweerder de nota niet eerder in de procedure kon meedelen -de bestreden beslissing dateert van 23 september 2009- waardoor de Raad deze in overweging neemt.

Uit deze informatie blijkt dat “In de regio Pejë/Pec die bestaat uit de gemeenten Pejë/Pec, Istog/istok en Klinë/Klina -verzoeker is volgens zijn verklaringen afkomstig uit Drenoc (gemeente Klinë)-, werden recentelijk geen ernstige veiligheidsincidenten gemeld, de Roma, Ashkali en Egyptische gemeenschappen in de regio Pejë/Pece verplaatsen zich over het algemeen vrij binnen de regio en veel van hen reizen regelmatig naar andere gebieden van Kosovo”.

Uit deze info blijkt ook dat “Roma, Ashkali, en Egyptenaren in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de politie. Het vertrouwen in de Kosovo Police (KP) is over het algemeen goed. De klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. De drie gemeenschappen ondervinden geen belangrijke belemmeringen in hun toegang tot het gerechtelijk systeem”.

Deze informatie gaat derhalve in tegen het bestaan van beweerd voorval en tegen de uitleg van verzoeker dat hij “bang was” om klacht neer te leggen.

De Raad stelt daarenboven vast dat verzoeker bij het relateren van zijn relaas, meer bepaald omtrent zijn repatriëring naar Kosovo waarbij hij volgens zijn verklaringen “'s nachts volkomen onverwacht door de Duitse autoriteiten naar Kosovo werd gerepatriëerd”, de waarheid zwaar geweld aandeed.

De Raad verwijst voor de details naar de motivering van de bestreden beslissing die luidt:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt omdat u er zware criminele feiten (m.n. 2 overvallen, waaronder één poging) heeft gepleegd en hiervoor veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 7,5 jaar.

Tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal werd u meerdere keren gevraagd naar de reden van uw repatriëring vanuit Duitsland en of u er misschien ooit strafrechtelijke feiten had begaan (gehoor CGVS I p. 17).

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS repliceerde u dat u éénmaal voor de rechtbank was verschenen omwille van een gevecht in een discotheek als minderjarige (gehoor CGVS I p. 18).

Toen u de vraag tijdens uw tweede gehoor opnieuw werd gesteld, verklaarde u dat u nooit strafrechtelijke feiten had begaan in Duitsland (gehoor CGVS II pp. 10, 12).

Uw verklaring dat u volkomen onverwacht 's nachts door de Duitse autoriteiten naar Kosovo werd gerepatriëerd (gehoor CGVS I p. 5), is dan ook geenszins geloofwaardig, temeer u zich ten tijde van uw repatriëring in de gevangenis bevond en uw repatriëring kaderde in een akkoord dat u sloot met de Duitse autoriteiten over uw vervroegde vrijlating, zoals uw echtgenote bevestigde (gehoor CGVS echtgenote p. 7).“.

In acht genomen wat voorafgaat, zijnde de voormelde informatie, de afwezigheid van enig bewijs omtrent het beweerde incident, en de bedrieglijke verklaringen van verzoeker omtrent de reden van zijn repatriëring uit Duitsland, hecht de Raad aan de verklaringen van verzoeker omtrent de reden die hem noopte zijn land in december 2008 te verlaten geen enkel geloof.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

3.6. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus beroept op zijn asielrelaas, dient te worden opgemerkt dat een ongeloofwaardig relaas ook niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet van 15 december 1980.

De Raad benadrukt bovendien dat een loutere verwijzing naar de wetsbepaling niet volstaat; verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Hij blijft hiertoe echter in gebreke.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Artikel 48/4, §2, c van voormelde wet van 15 december 1980 werd aldus niet geschonden.

4.1. De Raad merkt op dat verzoeker in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2009 niet aantoont hoe de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids- en vertrouwensbeginsel zouden geschonden zijn; een loutere uiteenzetting van wat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt, volstaat daartoe niet.

De Raad benadrukt vervolgens dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Aangaande verzoekers verwijzing naar de algemene situatie van de Roma in Kosovo, merkt de Raad op dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend; een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen.

Wat betreft verzoekers argument dat verschillende familieleden als vluchteling werden erkend, merkt de Raad op dat deze bewering onjuist is. De bestreden beslissing stelt immers dat ook inzake de asielaanvraag van zijn vrouw, zijn ouders en zijn broer, door de Commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen

Bovendien doet het argument als zouden enkele van zijn familieleden in het Rijk erkend zijn als vluchteling, geen afbreuk aan de vereiste voor de Commissaris-generaal om elke asielaanvraag individueel op zijn eigen merites te onderzoeken.

De Raad merkt verder op dat verzoeker in voormeld verzoekschrift de overige motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt; deze blijven gehandhaafd en worden door de Raad hernomen.

De Raad verwijst verder naar hetgeen vermeld wordt sub 3.5.

4.2. De Raad benadrukt tenslotte dat verzoekers bewering als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, eveneens feitelijke grondslag mist.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn (RvV 18 december 2008, nr. 20.745; RvV 28 mei 2008, nr. 11.903).

De Raad verwijst verder naar hetgeen vermeld wordt sub 3.6.”

De Raad benadrukt bovendien dat verzoeksters eigen motief betreffende de problemen met haar familie, louter gemeenrechtelijk van aard is en niet onder het toepassingsgebied valt van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster hiervoor op de bescherming kan rekenen van de nationale autoriteiten.

Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980 en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken nummers 46 791 en 46 715 worden samengevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 januari 2010 door:

dhr. M. BONTE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. P. BREYNE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE

M. BONTE